Це теж – Дніпро.
У склянці чаю
Його розхитує рука.
Це теж – Дніпро.
Без крику чайок
У форму втілена ріка...
... Ну як же так?
Я ж добре знаю,
Що ти ось поряд хлюпотиш?
А я до тебе – не встигаю,
Беру тебе по склянці лиш.
А що та склянка?
Навіть спраги
Вона не здатна загасить?
А ти ж мені потрібен справжнім
Рікою,
Морем, що бурлить,
Що хвилі хлюпає на берег,
Що глибиною аж ляка,
Де на піску, мов на папері,
Кладе слова вітрів рука.
Мені потрібен ти не всує
Таким – однісіньким, одним,–
Де у щоденні так сумує
Душа за голосом твоїм,
Вона сумує і не знає,
Ізвідки та печаль гірка.
... У кожнім серці протікає
Своя озвучена ріка.